

la

EGLUTĖ

1971
gegužis

EGLUTĖ

gegužis • 1971

TURINYS

- 3 EI, GEGUŽI!, R. Jotvingytė
- 4 KAROLIAI, R. Rasa
- 9 KODĖL?, D. Lipčiūtė
- 10 MAMYTĖMS, A. Paškevičienė
- 13 DIDŽIAUSIAS DŽIAUGSMAS, M. Kvietytė
- 19 MŪSŲ DRAUGAI, A. Muliolienė
- 20 TEN GINTARĖLIAI, F. Strolia
- 22 GYVAS NYKŠTUKAS (tėsinys), V. Vaitkevičienė
- 26 MŪSŲ KŪRYBA
- 32 PAVEIKSLŲ PARODA

PIEŠINIAI

- A. Balukas — viršelis
- A. Trinkūnas — 3
- A. Bičiūnas — 3
- J. Paukštienė — 4, 5, 6, 7, 8, 9, 22, 23, 24
- A. Sruoginienė — 10, 12, 30
- P. Osmolskis — 11, 30
- N. Banienė — 13, 14, 15, 17, 18
- M. Ambrozaitienė — 22

"Eglutė": laikraštėlis vaikams; redakcija, administracija, spaustuvė — Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserų, Putnam, Connecticut 06260. Kaina metams — \$5.00, vienas numeris — .50.

"Eglutė" — "The Little Fir". Magazine for children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Office of Publication: Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Subscription — \$5.00 yearly, single copy — .50. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

EI, GEGUŽI!

Ritonė Jotvingytė

Ei, ant kelio
Vieškelėlio,
Tūkstantis
Motorų užia —
Atvažiuojam
Pažiūrėti,
Ar gražus
Esi, geguži!

Ar boružė,
Nusidažius
Margą sparną,
Lėkti kelias?
Ar nukrito
Žirginėliai,
Nusisegę
Nuo berželių?

KAROLIAI

Renė Rasa

Alytė žinojo, kad ryt motinos diena. Ji turėjo vieną dolerį, kurį gavo iš tetos savo gimtadienio proga.

— Nupirksiu mamai karolius, — nutarė.

Krautuvė buvo netoli, bet reikėjo pereiti didelę gatvę. Alytė žinojo, kad galima eiti tik tada, kai rodo žalią šviesą. Ji taip ir darė. Bet, kai pradėjo eiti, iš kažkur atsirado automobilis. Jis važiavo tiesiai į mergytę.

Alytė ėmė bėgti ir laimingai pasiekė šaligatvį. Bet dabar pajuto, kad neturi dolerio.

— Kur pražuvo? — ėmė dairytis. Gatvė važiavo automobilis po automobilio... Dolerio nesimatė...

Mergaitė pravirko. Kaip dabar nupirks mamai dovaną?

— Ko tu verki? — priėjo prie jos berniukas.

Jis buvo truputį didesnis už ją.

— Pamečiau dolerį, — kukčiojo mergytė.

— Tai blogai, pakraipė galvą berniukas.

— Gausi diržų? — susirūpino jis.

— Ne, — atsakė mergaitė. — Tai buvo mano doleris. Norėjau mamai karo lius nupirkti.

— Aaa..., — suprato berniukas. Jam buvo gaila mergaitės. Kišenėje jis turėjo 25 centus.

— Gal atiduoti? — pagalvojo jis. Bet buvo gaila ir pinigų. — Gal nusiramins..., — pažiūrėjo vėl į mergaitę. Alytė vis dar verkė ir kumščiais trynė akutes.

— Imk, — padavė pinigą berniukas. — Nupirk mamai siūlą.

— Bet ji turi siūlą, — nustebo mergaitė.

Tačiau verkti nustojo.

— Nupirk raudoną, gal neturi, — nusiuko berniukas. Jis jau gailėjosi, kad atidavė pinigą.

— Gerai, — sutiko Alytė ir įėjo į krautuvę.

Krautuvėje, ant stalo buvo padėti karoliai, kuriuos norėjo padovanoti mamai. Alytė nedrąsiai palietė pirštuku apskritus karoliukus. Koki jie gražūs! Bet pinigais, kurių berniukas davė, buvo per mažas. Reikėjo dolerio. Alytė sunkiai atsiduso ir nuėjo ten, kur siūlai. Ten su pirkiniais stovėjo stambi moteris.

Mergaitė negalėjo pasiekti raudonų siūlų. Ant jų buvo padėti storos moters daiktai. Ji atsistojo ir laukė.

Moteris ilgai galvojo, ką imti. Pagaliau išrinko kelis kamuoliukus ir juos nupirko. Susirinko savo daiktus ir nuėjo.

Alytė siekė raudonų siūlų — bet, ant žemės pamatė piniginę. Piniginę mergaitė pakėlė ir apsidairė. Pirkėjos nebuvo.

— Ką daryti? — Alytė stovėjo vietoje ir žiūrėjo į radinį. Staiga, krautuvėje kilo triukšmas.

— Kur mano pinigai?... Pražuvo pinigai!... — šaukė storoji moteris prie kasos.

Visi sujudo. Kasininkė, pardavėjos ir moteris ėmė po krautuvę ieškoti. Net savininkas atėjo.

— Va, kur! — sušuko moteris, rodydama į Alytę. — Ji turi mano piniginę, — ir pribėgusi ištraukė radinį iš mergaitės rankų.

Alytė nusigando ir vėl ėmė verkti. Verkė ir verkė... Negalėjo net pasakyti, kad pinigus rado ant žemės. Aplinkui susirinkę žmonės piktai žiūrėjo į mergytę.

— Tokia jauna ir jau vagia, — ištarė kažkas.

— Ji nevogė, — staiga pasigirdo plonas balselis.

Visi, net ir Alytė, atsisuko. Ten stovėjo berniukas ir, suspaudęs kumsčius, piktai žiūrėjo į susirinkusius.

— Iš kur tu žinai? — paklausė moteris.

— Aš žinau, — nenusileido berniukas ir papasakojo, kaip mergaitė pametė pinigus, ir kas toliau buvo. — Ji nevogė! Aš daviau jai 25 centus, mamai dovaną nupirkti. Jai nereikia jūsų piniginės, — atsisuko jis į moterį.

— O!? — nežinojo nei ką sakyti storulė. Dabar visi žmonės žiūrėjo į ją.

— Aš nežinojau..., aš atsiprašau..., — ir paraudusi spruko iš krautuvės.

Žmonės išsiskirstė. Alytė stovėjo ir šypsojosi berniukui.

— Kuo tu vardu? — paklausė ji.

— Vytas, — atsakė jis ir atkišo jai dolerį.

— Še, tavo pinigus radau...

— O!!! — nudžiugo mergaitė, — dabar galėsiu mamai karolius nupirkti.

Kai ji norėjo mokėti už karolius, krautuvės savininkas pinigų neėmė. Ir dar abu vaikus pavaišino ledais.

— Už artimo meilę, — pasakė jis. Nors vaikai ir nesuprato, ką jis sakė, bet padėkojo ir linksmi išbėgo.

— Palauk, — mergaitė sulaikė Vyta. — Čia tavo, — ir padavė jam 25 centus.

— Aha, — pasakė Vytas ir greit įsikišo pinigus į kišenę.

— O gal nori mano dolerį? — pasiūlė Alytė.

Vytas pakratė galvą. Jis, žinoma, labai norėtų tą dolerį turėti, bet žinojo, kad netinka jį iš Alytės imti.

— Ateik kada pas mus, — kvietė Alytė Vyta. — Aš turiu kieme supynes.

— Gerai, — atsakė berniukas ir nubėgo.

Alytė baigė valgyti ledus. Ji paslėpė kišenėj savo pirkinį.

— Kad mama per anksti nepamatytų, — galvojo ji.

Alytė grįžo namo laiminga. Ryt motinos diena... Savo mamytei dovaną ji jau turi. Smagu!

KODĖL?

Danutė Lipčiūtė

Mamyt,
Kodėl tiek daug žvaigždžių pabyra
nakčia dangaus skliautuos tamsiuos?
Kodėl vėjelis šėlo ir nurimo,
kai su tavim užmigt rengiuos?

Mamyt,
Kodėl iš ryto rasos žiba
žieduos nubudusių gėlių?
Kodėl visi paukšteliai čiulba
ir saulė juokiasi kaip tu?

Mamyt,
Ar tu žvaigždes pasėji rankom?
Ar vėją ramini daina?
O gėlės pievoje, kur renkam —
širdies tavosios šypsena?

MAMYTĖMS

*Programėlė mažiems Motinos Dienos minėjimui
paruošė Alė Paškevičienė*

Vaikai gali vaidinti gyvuliukus, arba deklamuoti kaip berniukai ir mergaitės. Visi kartu išeina į sceną. Kiekvienas laiko gėlę, kurią padovanos mamai.

VISI:

**Mylim mes savo mamytės už tai,
Kad Lietuvos esame vaikai.
Lietuva mūsų tėvynė brangi,
Laisvės sulauks, jei būsim geri.**

Po kiekvienos deklamacijos vaikas arba gyvuliukas įteikia mamytei gėlę.

VOVERAITĖ:

**Kaip laiminga aš esu,
Savo mamą čia turiu.
Ji už viską man brangiausia,
Myliu ją už tai labiausiai!**

MEŠKIUKAS:

**Dovanėlę štai turiu,
Savo mamai ją skiriu.
Nors daug žodžių aš nemoku,
Bet mylėti nenustosiu!**

LAPUTĖ:

Šiandien mamą išbučiuosiu,
Dovanėlę štai paduosiu.
Pažadėsiu būt gera,
Jos klausyti visada.

KIŠKIS:

Kiškis-Piškis aš esu,
Mamą sveikinti skubu.
Kol morkytę suieškosiu,
Šią gėlytę dovanosiu.

ŽVIRBLIUKAS:

Man mamytė, tai saulytė.
Myli ji mane, mažytį.
Kai šiek tiek aš paūgėsiu,
Mamai aš visur padėsiu.

VILKAS:

Vilkis-Pilkis mamą myli.
Pastatys jai aukso pilį.
Prižiūrės, kad ji negriūtų,
Kad mamytei gera būtų.

STIRNIUKĖ:

**Štai šiandieną aš gėlių
Mamai dovanot turiu.
Nors gražiausia iš visų,
Jai gėlytė — aš esu!**

KATYTĖ:

**Aš mamytę išbučiuosiu,
Jai gėlytę dovanosiu.
Ji mane gražiai augina,
Kaspinėliais išdabina.**

Atidavę gėlytes, visi kartu deklamuoja.

VISI:

**Žydi tulpės, jos gražiausios —
Jos mamytėms mūs brangiausioms.
Spindi akys, širdys plaka,
Lūpos meilūs žodžius šneka:**

**Būk sveika, visad gerutė,
Tu globok mane, mamute.
Ir pabarti negailėk,
Bet visad, visad mylėk!**

DIDŽIAUSIAS DŽIAUGSMAS

Milda Kvietytė

Teta ir mamytė ruošiasi važiuoti pas močiutę. Mildutė labai liūdna. Ji taip pat norėtų pas močiutę.

— Paimkit mane. Labai pasiilgau močiutės, — prašo mergaitė.

Sauliukas pribėga prie sesutės.

— Milda, tu negali važiuoti. Močiutė serga. Susirgsi ir tu, — karštai aiškina broliukas.

— Sauliukas tiesą sako. Važiuosime visi pas močiutę, kai ji pasveiks, — paglosto mamytė Mildutę.

— Aš noriu dabar! — nepatenkinta šnibžda Mildutė.

— Dukryte, ar nori palikti tėtuką ir Sauliuką vienus? — klausia mamytė.

— Mildute, pasilik. Mudu būtume nelaimingi be tavęs, — rimtai sako tėtis.

— Gerai. Liksiu, — sutinka Milda.

Mamytę ir tetą visi palydi prie automobilio. Pavasario saulė glosto Mildutę, Sauliuką ir tėtį. Šnekučiai dainuoja medyje. Keturios voverytės bėgioja šaligatviu. Raibukas vaikščioja po pievutę. Sauliukas stebi raibuką. Staiga raibukas pašoka, pasilenkia. Rado slieką.

— Tėtuk, žiūrėk, raibukas tempia slieką, — bėga Sauliukas prie paukščio. — Paleisk, begėdi!

Raibukas nuskrenda į medį.

— Sauliuk, tu išgelbėjai slieką! — džiaugiasi Milda.

— Raibukas gali lesti grūdus! — pyksta Saulius.

— Mildute, ko tokia rimta? — klausia tėtis.

— Žiūriu į voverytę. Ji kažką ėda.

— Voverytė visada turi ką ėsti. Kas lieka, užkasa. Kai vėl užsimano, išsikasa, — paaškina Sauliukas.

— Teisybė. Voverės yra labai rūpestingos. Na, vaikučiai, labai malonus šiandien oras. Parašysiu laišką. Nunešime į pašto dėžutę ir nueisime į parką. Šiandien tvenkiny rasime daugybę ančių.

— Nunešime duonos. Antys labai mėgsta duonytę, — ploja rankomis Milda.

— Tėtuk, ar galėsi mums paskaityti? Galėsime visi sėsti parke ant suolo, — siūlo Saulius.

— Žinoma. Taip ir padarysime.

Suėję į kambarį, vaikai nutaria žaisti. Tėtis sėda prie rašomosios mašinėlės. Kambariuose skamba vaikų balsai ir rašomosios mašinėlės tarškėjimas. Tėtis baigė laišką. Mašinėlė nutyla. Žaidimo kambaryje pradeda klykti Mildutė.

— Tėtukai... tėtukai...! Saulius!... — rėkdama atbėga pas tėtį ir prisiglaudžia.

— Kas atsitiko? Sakyk! — prašo tėtis.

— Saulius... mušė...
labai... skauda... — de-
juoja Milda.

— Kur skauda? — ap-
kabina tėtis dukrytę.

— Čia... — paliečia
ranka viršugalvį: — Pa-
pūsk!

Tėtis pradeda pūsti. Milda nustoja verkti.

— Sauliaus rankytė labai kieta... — vėl susigraudina
mergytė.

— Sauliuk, ateik, — pašaukia tėtis.

Saulius įėjęs prisiglaudžia prie knygų lentynos. Nusi-
minęs žiūri į grindis.

— Ateik arčiau, Sauliuk, — prašo tėtis. — Pakelk gal-
vutę. Pasakyk, kodėl mušei sesutę?

— Ji sugriovė mano namo sieną, — susiraukęs atsako.

— Milda, kodėl griovei sieną?

— Aš netyčia užkliuvau. Atsiprašau! — atsiliepia mer-
gytė.

— Ji atsiprašo. Atleisk jai, Sauliuk!

— Milda blogai padaro, tada atsiprašo. Paskui vėl tą patį daro. Tegul pastato, kai sugriauna. Tada atleisiu! — atkerta berniukas.

— Teisingai sakai! Kas griaua, turi atstatyti, ką sugriauna. Dėja, griovėjai nemoka statyti. Griauti mokslo nereikia, o statymui reikia. Dabar susitarkime, kad Mildutė tavo statinių daugiau negriaus. Ar sutinki, Mildute?

— Negriausiu... — kužda Mildutė. — Saulius tegul nesimuša.

— Apie mušimą jau daug kartų kalbėjome. Saulius žino, kodėl nereikia mušti. Pasakyk, Sauliuk, kodėl?

— Dėl to, kad negražu... — niūrna Saulius.

— Toliau, — ragina tėtis.

— Mušimas gali daug bloga padaryti... sužaloti... — vėl nutyla Saulius.

— Buvome susitarę, kad nesimušite. Jei Milda nusi-kals, pasakysi mamytei arba man.

— Atsiprašau! Supykau ir kirtau. Ranka manęs neklausė, — susigraudina Saulius.

— Reikėjo man pasakyti. Būtume suradę priemonių tavo rankai tvarkyti. Sauliuk, tu žinai, kad mamytė yra labai nelaiminga dėl tavo neklusnios rankos... Kuri neklauso?

— Dešinė.

— Ar bandei neleisti jai kirsti?

— Taip, tėtuk! Ji neklauso... — atsidūsta Saulius.

— Blogai, sūneli. Labai blogai! — linguoja galvą tėtis.

— Pasakyk, tėtuk, kaip reikia ją sutvarkyti? — prašo Saulius.

— Sakykime, supyksti ir nori kirsti. Kirsk kietą daiktą — kėdę ar lentą. Pamatysi, tuoj praeis noras kirsti.

— Gerai, pabandysiu.

— Jei nesimuši, aš daugiau negriausiu tavo sienos nei bokšto! — žada Mildutė.

— Sauliuk, jei tau nepasiseks, pasakyk man. Surasime kitą būdą. Netrukus švęsime Motinos dieną. Mamytė būtų labai laiminga, jei galėtų jai tada pasakyti, kad tau nebėra noro muštis.

— Aš stengsiuos. — sako Sauliukas.

— Kai melsiesi vakare, prašyk Dievulio pagalbos. Aš taip pat prašysiu.

— Ačiū, tėtuk! — pribėgęs pabučiuoja tėtį Saulius.

— Gerai, vaikučiai. Užrašysiu ant voko adresą. Judu apsirenkite. Įmesime laišką ir eisime į parką.

Parke Saulius su Milda žaidė. Rado nukritusias nuo medžių šakeles. Sutarė, kad jos yra dviračiai. Juodu lenktyniavo. Sauliukas toli paliko Mildutę.

— Tavo dviratis greitesnis. Duok man jį, — sako Mildutė.

— Ne. Aš tau jo neduosiu. Tu turi savo, — spiriasi Saulius.

— Aš pasiimsiu! — Milda griebia už Sauliaus šakelės.

Saulius sugniaužė savo dešinę ranką. Staiga prisiminė susitarimą. Apsisuko ir nubėgo prie suolo, kur sėdėjo tėtis ir skaitė knygą. Saulius kirto į suolą. Tėtis pakėlė galvą.

— Ar labai skauda? — klausia susirūpinęs tėtis.

— Skauda... — sako susijaudinęs vaikas.

Nuo tos dienos Saulius labai stengėsi nieko nemušti. Tardavosi su tėčiu. Kiekvieną vakarą savo maldą baigdamas: "Dievuli, padėk man!"

Atėjo Motinos diena. Tėtukas padavė Sauliui puikią rožių puokštę

— Sauliuk, dabar eisime pas mamytę. Tu sveikink Motinos dienos progą mūsų visų vardu. Pasakyk jai, kad ją labai mylime. Padėkok jai už jos rūpestį mumis. Neužmiršk pasakyti, kad tau pasisekė.

— Gerai, tėtuk, pasakysiu, — šypsosi Saulius. Tėtukas paėmė Mildutės ranką.

— Aš noriu paduoti rožes mamytei! — prašo Mildutė.

— Kitą kartą tu paduosi, Mildute. Sauliukas yra vyresnis, tai šiandien tegul paduoda jis.

— Gerai, — sutinka Milda.

Sauliukas pasveikino mamytę. Kai paminėjo savo ypatingą dovaną, mamytė susijaudino.

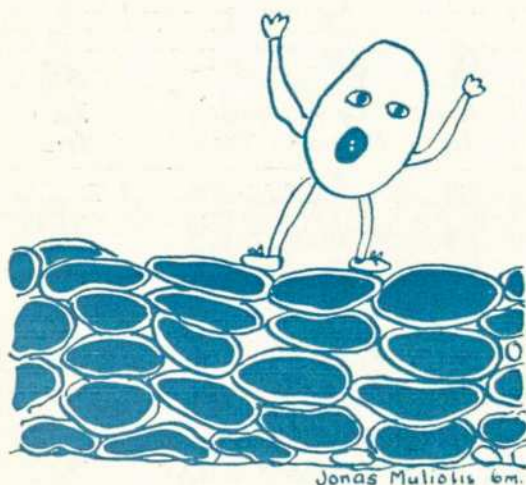

— Ačiū visiems už sveikinimą ir rožes. Jos labai gražios. Mano didžiausias džiaugsmas šiandien, tai Sauliukas! Labai ačiū tau, Sauliuk, už puikią dovaną.

MŪSŲ DRAUGAI

*paruošė Amanda Muliolienė
piešė Elena Muliolytė, 8 m.
ir Jonas Muliolis, 6 m.*

**Panelė Onutė
Sėdėjo kėdutėj
Ir valgė košytę kviečių.
Jai ponas Vorelis
Pamerkė akele —
Nukrito Ona ant grindų!**

**Senelė Pintelė —
Graži jos spintelė,
Šuneliui kauliuko ieškojo.
Pravėrė durytes —
Terado dulkytes!
Šunelis iš bado vaitojo.**

**Va, kiaušinis ant tvoros.
Oi! Nukrito jis nuo jos!
Šaukim vyrus ir žirgus —
Jei pagaus jį — nesuduš...**

Ten gintarėliai

Leonardas Žitkus

Dviem lygiem balsam. Trečias ad lib.

Faustas Strolia

1. Ten gin-ta-rė-liai, ten li-nai,
2. At-skrisk, vė-je-li, iš ry-tų,

Ten sim-ta-žie-džiai žo-ly-nai, te-
Pa-dveik žie-dais mie-lų kran-tų. Ir

nai Du-by-sa, Ten Ven-ta-Te-
gin-ta-rė-liai ir li-nai Te-

vy žė-me-lė Ten šven-ta: Te-
gul juos puo-šia am-ži-nai! Ir

nai Du-by-sa, ten ven-ta - Tė-
 gin-ta-rė-liai ir li-nai te-

vų žė-me-lė ten šven-ta:
 gul juos puo-šia am-ži-nai.

Piano

1. TEN GINTARĖLIAI, TEN LINAI,
 TEN SIMTAŽIEDŽIAI ŽOLYNAI,
 TENAI DUBYSA, TEN VENTA —
 TĖVŲ ŽEMELE TEN ŠVENTA.

2. ATSKRISK, VĖJELI IŠ RYTŲ,
 PADVELK ŽIEDAIS MIELŲ KRANTŲ,
 IR GINTARĖLIAI IR LINAI
 TEGUL JUOS PUOŠIA AMŽINAI !

GYVAS NYKŠTUKAS

Vanda Vaitkevičienė

— Jei kas išdrįs pas mane lankytis nekviestas, nubausiu, — pakartojo išminčius Protenis.

— Tuos žodžius taręs, liepė kiekvienam iškelti ranką ir garsiai pasižadėti, kad jo draudimo laikysis. Visi pasižadėjo. Pasižadėjau ir aš, — toliau pasakojo nykštukas.

Nuo tos dienos pasidariau neramus. Mat, vis galvojau ir galvojau:

“Kažin, ką tas Protenis, ten savo namuose užsidaręs, veikia? Ir kas tas stebuklingasis daiktas galėtų būti?”

Nekartą, vakarais, pasislėpdavau už jo namų ir, prisėlinęs prie lango, vidun pažvelgdavau. Bet pamatyti nieko negalėjau, nes langas iš vidaus buvo uždengtas.

Tėveliai pastebėjo mano nerimavimą ir kad aš vis bėgu užgintųjų namų pusėn. Ėmė jie mane barti ir be brolelių manęs iš namų neišleisti. Pagaliau ėmė visaip prašyti, kad neišdrįščiau ten eiti. Bet aš jų nepaklausiau.

Taip vieną dieną, ištrūkęs iš namų, nubėgau prie Protenio namo. Įsilipau į augantį prie pat jo namų medį, galvodamas, kad gal galėsiu iš viršaus pamatyti, kas viduje darosi. Staiga atsidarė durys, ir Protenis, lazdele pasiramsčiuodamas, išėjo. Ant jo peties tupėjo balta pelėda. Dabar jis patupdė ją ant durų rankenos ir liepė namus saugoti. Pats gi nuėjo girios link.

— Ū, ū, ū! — ūbavo baltoji pelėda.

Aš tylutėliai išlipau iš medžio ir ėmiau šliaužti artyn prie namų. Prišliaužęs prie pat durų, nusivilkau švarkelį ir, užmetęs jį ant pelėdos, pagriebiau ją.

— Ū, ū! — dar spėjo klaikiai surikti pelėda. O aš stvėriau už durų rankenos. Tačiau durys buvo užrakintos. Bet išgirdau keistus garsus už jų:

— Tik-tak, tik-tak! — Atrodė, lyg žmonių širdys tenai plaktų — tai tyliau, tai garsiau. Kas tai galėtų būti? Pripuoliau prie lango, norėdamas pamatyti. Netyčia stuktelėjau galva į stiklą — ir langas išbyrėjo, o aš vidun įkritau.

Ir ką aš ten pamačiau! Kambario vidury stovėjo stalas. Ant jo gulėjo dar niekad man nematyti mažulėliai daiktukai: adatėlės, rutuliukai, sraigteliai. Visos sienos buvo apkabinėtos gražiausiomis, saulės ar mėnulio pavidalo apvaliomis dėžėmis, panašiomis į namelius su keistais veidais. Visuose tuose daiktuose kažkas plakė, taksėjo: tik-tak-tak, tik-tak-tak! Gi iš didžiausios, pagalbos dėžės ūmai suskambo: bim-bam-bam!

Baisia išsigandau! Šokau prie durų. O čia ir įvyko nelaimė... Mat, Protenis buvo grįžęs — ir jis griebė mane už apykaklės. Toji nenaudėlė pelėda, suūbavusi, kad kirs man snapu į galvą. Vai, kaip skaudėjo! Nuo to smūgio netekau sąmonės. Man atsigavus, kambarys buvo pilnas dūmų, ir labai kvepėjo. “Kažkas verda!” — pagalvojau.

Aš buvau pasodintas į kampą. O Protenis laikė man prie lūpų puoduką, pilną kažkokio labai maloniai kvepiančio gėralo. Stebėjaus. Jis nebarė manęs, nepyko, tik liepė gerti. Pradžiugęs, kad nesu baramas, išgėriau šiltą, gardų skystį ir — oi, baisu!... Pajutau skausmą visame kūne ir ėmiau trauktis — mažėti ir mažėti. Pradėjau rėkti, šaukti. Bet ir mano balsas tilo ir tilo, kol pagaliau jo visai netekau. Pažvelgęs į savę, pamačiau, kad esu visai mažytis, kaip pats mažiausias paukštelis, ir stoviu ant Protenio delno. Jis, meiliai šypsodamasis, tarė:

— Neklaužada buvai. Pasižadėjimo neištesėjai. Panorai mano paslaptį sužinoti ir visiems išplepėti. Tai kentėk dabar!... Tik vieną dieną bereikėjo palaukti — ir būtum sužinojęs ir pamatęs, ko troškai. Iš mokslo vyrų išmokau laikrodžius daryti. Ryžaus visiems gyvenimą pagerinti. Tuo tikslu ir į Karališkius atkeliauvau. Rytoj išdalinsiu kiekvienai šeimai po laikrodį. Nebereikės jiems į saulę dairytis, ar gaidžio pragystant laukti. Visi žinos, kada keltis, kada gulti; kada šviesi diena ir kada tamsi naktis turi ateiti. O tu, vaike, nebematysi, nebepatirsi to džiaugsmo.

Ir visi laikrodžiai tuoju suskambo, sužvango ir į mane prašneko:

— Bim-bam, din-dan: — užtarnauta bausmė tau!... — O man taip graudu ir liūdna pasidare.

Tuo pat metu Protenis nukabino nuo sienos tokią gražią dėžutę — kaip nameliūkštį, su raudonu stogu ir su langu. Įdavė man skambalėlį į ranką ir liepė lįsti vidun pro langą. Įlindau — ir išsigandau, nes kažkas mane stumdė. Laikas nuo laiko turėjau šokti prie lango — jį praverti ir varpeliu suskambinti. Pats to nesuspradamas, laikrodžio dalimi tapau. O Protenis dar pasijuokė:

— Na, vaike, juk mėgsti landžioti pro langą. Nuo šio laiko tai jau nekliudomas landžiosi — ilgai, ilgai! — Tai taręs, pasišaukė baltąją pelėdą. Pririšo jai prie nugaros tą nameliuką, su manimi jo viduje, ir išleido.

(Bus daugiau)

KAIP ATSIRADO VELYKŲ BOBUTĖ

Toli toli už kalnų gyveno labai maloni senutė. Ji labai mylėjo gerus vaikelius. Raganų karalienė už tai ant jos labai supyko ir pavertė ją į ragana, pikčiausią ragana iš visų. Tik mažas kiškulis galėjo ją, tą senutę, išvaduoti iš raganų karalienės burtų.

Vieną sykį, prieš Velykas, tas kiškutis ieškojo miške margučiams dažų. Paklydęs atstraksėjo prie užburtos senukės — raganos namelio ir šokinėjo pievelėje. Išėjo ragana, pagavo kiškutį ir sako: “Dabar aš tave užpilsiu karštu vašku ir įdėsiu į žalią puodą”. Taip ji ir padarė.

Kiškutis numirė ir pasidarė žalias su baltais taškais, kaip margutis. Ragana nusikvatojo labai garsiai ir padėjo negyvą kiškutį į spintą.

Kiškučio mama išgirdo baisų raganos juoką ir suprato, kad ragana nužudė jos kiškutį. Ji atšokavo pas ragana ir sako: “Ragana, Ragana, lapė tavo vištas gaudo”.

Ragana išbėgo į vištininką, o kiškienė įspruko į namelį gelbėti kiškutį. Kai ji išėmė kiškutį iš spintos, auksinė gyvatė išlindo iš urvo ir taikėsi kiškienę įgelti. Kiškienė tuoj pačiupo peilį ir

perdūrė gyvatę. Tuo momentu burtai pranyko, kiškutis atgijo, pikčiausioji ragana atvirto į malonią senutę.

Senutė už jos išvadavimą kiekvienais metais pagelbsti kiškučiams dažyti kiaušinius. Kai ateina Velykos, senutė su kiškučiais vežioja margučius visiems geriems vaikučiam. — Todėl ją ir vadiną Velykų bobute.

*Gajutė Valiuškytė, 8 m.
Worcester, Mass. 01606*

NEUŽMIRŠKIT!

“EGLUTĖS” šventė — birželio 6 d.

Putnam, Connecticut

Bus daug įdomių daiktų: vaidinimai, dainos, šokiai ir žaidimai.
Atvažiuok ir tu!

MAMYTEI

Mamytė graži,
Mamytė darbšti —
Kaip bitelė avily.

Mamytė grakšti,
Mamytė maža —
Mamytei nešiu rožių raudonų
Motinos dieną — tokių gražių.

*Audrė Nelsaitė, 9 m.
Šv. Kazimiero lit. mokykla
California*

Mamytei — Mamytės dienai
*Julytė Jogaitė, 10 m.
Akron, Ohio*

JEI AŠ BŪČIAU ARLEKINAS

Jeį aš būčiau lėlė-Arlekinas, aš padaryčiau visus vaikus laimingus ir linksmus. Aš turėčiau daug džiaugsmo. Aš vaikus išmokinčiau daug dalykų. Aš juos pamokinčiau apie Lietuvą. Aš užburčiau medinius žirgus. Paskui mes atsisėstume ant jų ir nuskristume į Lietuvą. Aš ir vaikai išmoktume daug dalykų apie Lietuvą. Man atrodo, kad Lietuva yra labai graži. Paskui mes nuskristume į Arabiją. Tenai mes matytume arabų ir kupranugarių ir daugybę smėlio. Paskui, kai tenai nusibostų, nuskristume į Ameriką. Čia matytume daug, daug užteršto oro. Tenai greitai nusibostų man ir norėtusi grįžti į Lietuvą, bet negalėčiau, nes dabar rusai užėmę mūsų mylimąją tėvynę. Mums reikia dabar būti laisvoj, bet nepriprastoj Amerikoje. Nesu labai laiminga čia. Patiko daugiau tėvynėje Lietuvoje. Dažnai išgirstame balsų kurie sako: Lietuva vėl bus laisva! Lietuva vėl bus laisva! Lietuva vėl bus laisva! Mes dar vis laukiame Lietuvos laisvės. Mes žinom, kad ji bus laisva. Aš pamokinčiau vaikus apie Simą Kudirką, kuris norėjo pabėgti nuo laivo ir nesisekė, ir apie Brazinskus, kurie pabėgo ir gal juos sugrąžins.

Po visų kelionių, jei aš būčiau Arlekinas, vėl atsisėdčiau ant knygų lentynos ir laukčiau kol Lietuva bus laisva.

*Raminta Pemkutė, 9 m. 5 sk. mok.
Sleepy Hollow, Ill.*

VELYKOS

Prieš Velykas, mes darome margučius iš kiaušinių. Per Velykas juos valgome. Valgome taip pat kumpį ir kitus dalykus. Mes mušame margučius ir meldžiamės. Mes einame į bažnyčią gražiai apsirengę. Velykose Jėzus prisikėlė iš numirusių. Visi džiaugėsi, kad jis prisikėlė. Man labai patinka Velykos.

Onytė Karašaitė

V. Kudirkos lit. mokykla

Aš labai laikiu Velykų. Prieš pat Velykas, mes marginame margučius. Jie labai gražūs. Per Velykas gauname šokoladinių zuikučių. Velykų rytą aš tar-nausiu Mišioms. Gal važiuosime pas Eglutę ir Šarūną.

V. Kudirkos lit. mokykla

Linas Eitmanas

SAPNAS

Buvo Velykų išvakarės. Julytė gulėjo savo lovoj ir galvojo apie Velykas. Staiga ji išgirdo kažką prie lango. Ji nedrąsiai priėjo artyn. Lauke pamatė kelis mažus rudus kiškiukus ir šalia jų — Velykų Bobutę. Julytė greitai užsidėjo savo žalią chalata ir ir tyliai išlipo per langą. Kai ji išlipo, vienas mažas kiškiukas jai prašneko:

— Labas, mergyte, mano vardas yra Kykis, ir čia mano draugai: Strykt-pastrykt, Saulutė, Opapa, Greitutis, Ramunė ir čia Velykų Bobutė.

— Labas, — tarė Julytė.

Po visų pasisveikinimų, jie nuvažiavo į mišką, kur Bobutė su kiškiukais gyveno. Ten ji matė daug margučių ir pintinėlių.

— Ar tu mums padėsi? — paklausė Kykis.

— O taip! — atsakė Julytė.

Jie dirbo iki saulės prašvito. Per naktį numargino daug kiaušinių. Tik staiga išgirdo gaidį giedant. Kai Julytė pramerkė akis, ji pamatė, kad ji ne miške, bet savo lovoj.

Daina Penkiūnaitė, 10 m.

Bowie, Md.

ŽILVITIS

Ažuolas stiprus — tvirtovė,
Beržas kaip žvakė balta.
Topolis — tarytum bokštas,
O žilvitis ilgaplaukis

Verkė išpynęs kasas.
Medžiai — tvirti ir silpni,
Aukšti ir žemi,
Bet žilvitis pats gražiausias
Iš visų!

*Dovilė Užubalytė, 10 m.
Chicago, Ill.*

MANO ŠUNIUKAS

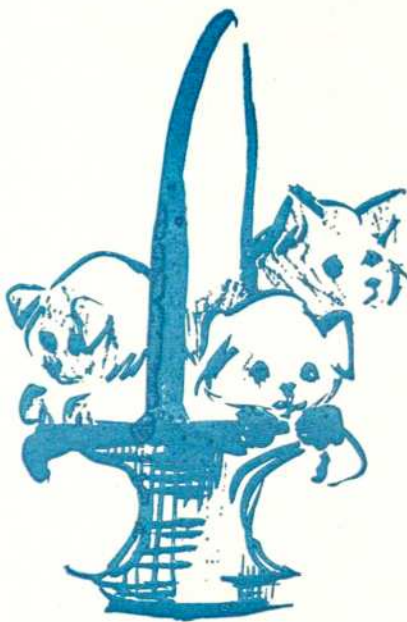
Aš turiu šuniuką,
Mažą, nediduką.

Jo kojytės baltos,
O ausytės trumpos.

Barzda ir ūseliai —
Tai mano Murzelis.

Šis mano šuniukas
Yra namų sargiukas.

*Rita Bazytė, 3 sk.
Marijos Gimimo mokykla
Chicago*

SNOOPY

Snoopy gyvena,
Visuomet kikeną.

Kai jis sapnuoja,
Visuomet niūniuoja.

Kai jis miega,
Tada mato sniegą.

Kai pamato mergytę,
Išsipučia jo širdytė.

Jis tave myli,
Bet visuomet tyli.

Jis myli mane,
Ir aplanko sapne.

*Rūta Pakštaitė, 8 m.
Chicago*

DALYVIAI

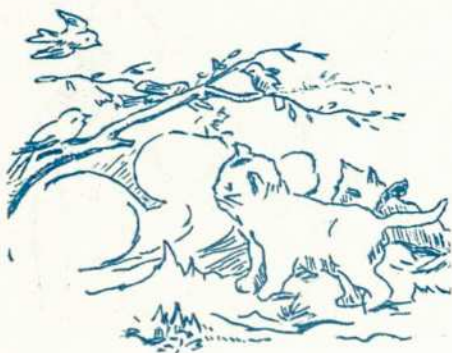
Vieną dieną trys seserys susipyko dėl vieno berniuko. Jo vardas buvo Perkąs. Niekas nežinojo, kodėl jo vardas buvo Perkąs, bet mergaitės žinojo, kad jis gražus. Visos trys įsimylėjo. Tam berniukui patiko visos trys mergaitės. Pirma jis jauniausią išivedė pietų. Jos vardas buvo Mieganti. Ji buvo graži, bet Perkam nepatiko, nes miegojo ir nieko nesakė. Kitą dieną jis antrą išsivedė. Jos vardas buvo Tepliojanti. Ir ji buvo graži, bet kai valgė apsitemliojo. Dabar liko trečia. Ji irgi buvo graži, bet norėjo viską žinoti. Nors tas berniukas jų nemylėjo, bet kadangi jos jį mylėjo, jis apsivedė. Tada jis pakeitė vardą: dabar jo vardas yra SERGĄS.

*Dalia Treinytė, 11 m.
Bostono lit. mokykla*

EGLUTE!

Tu man labai patinki. Man mamytė vakarais tavo paveikslėlius parodo ir paskaito tavo gražias pasakas. Lan-
kyk mane.

*Nida Remenčiūtė,
5 metų.
Sao Paulo, Brazilija*

KATYTĖS

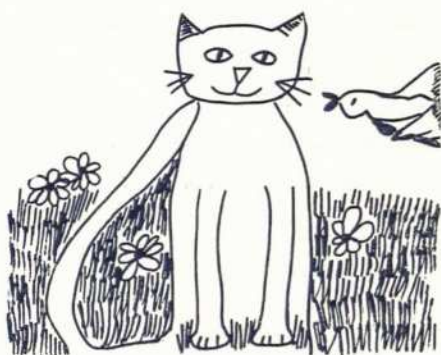
Vieną dieną, kai mes žaidėm lauke, mano pusbrolis pamatė katę mūsų garaže, kuri atsivedė kačiukus. Mano mama netikėjo, kai mes jai pasakėme, jog yra kačiukų. Tai mano pusbrolis vieną kačiuką paėmė už sprando ir atnešė laukan. Po to, mes tą kačiuką nunešėm atgal.

Mes kačiukus prižiūrėjom. Mano tėvelis padarė katytėms dėžę. Vieną dieną mes negalėjom rasti kačiukų. Mama katę turbūt buvo paslėpus kačiukus. Po dviejų dienų mes radome kačiukus rūsyje, bet tada neradom katės. Mano tėvelis šėrė tuos kačiukus iš mažos bonkutės su soskyte. Sekančią dieną mūsų senelis rado mamą katę lauke ir ją nuvedė pas kačiukus. Po to mama su kačiukais visą laiką buvo.

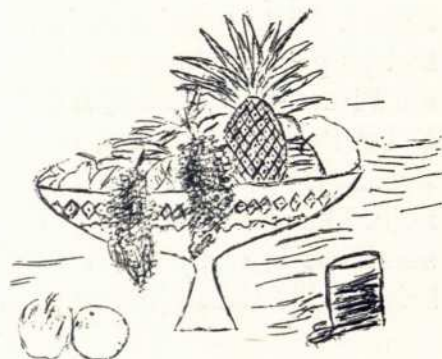
Tų kačiukų vardai yra Rainis, Juodmargis ir Sabalai.

*Gintarė Remeikytė, 8 m.
Chicago, Ill.*

paveikslų paroda ^{Larch.}

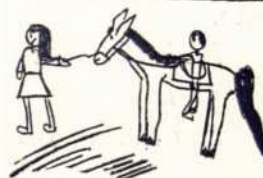
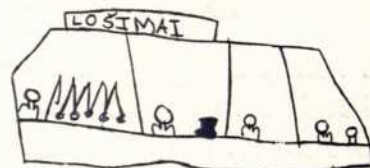
Mano rainis
Lina Palubinskaitė, 8 m.
Cleveland Hts., Ohio

Vaisiai
Neringa Perminaitė, 11 m.
Providence, R. I.

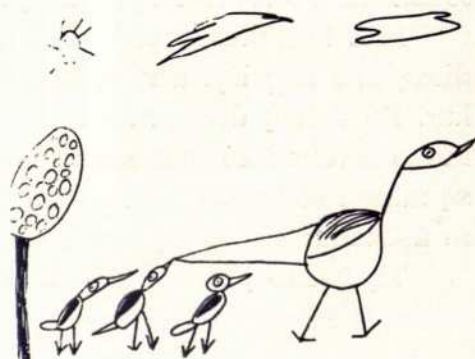
Puputis su kiškiu
Laura Gudelytė, 5 m.
Cos Cob, Conn.

Vaikas joja
Ramona Rapšytė, 8 m.,
Chicago

Vaikai šoka
Vida Budrytė, 8 m.
Rochester, N. Y.

Paukščiukai
Vida Pociūtė, 5 m.
Chicago